

Santa Continència

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

A la Neus li tocà ser la monja de la família. Ella, que blasfemava sempre, va creure que allò era un càstig diví. Embolicada en un hàbit negre que li cobria tot el cos i els cabells, l'enclaustraren al Convent de Santa Continència. Sentia que la vida li marxava, que es desprenia un bocí d'ella a cada lletania, a cada salmòdia, a cada nit en blanc atrapada en l'austeritat de la seva cel·la obscura i solitària.

La missa diària la celebrava un capellà prim i menut, amb la veu ja gastada de tants sermons. S'anava apagant, com els ciris encesos des de feia dies. Un dia el capellà escanyolit va deixar de venir. Es consumí del tot. L'endemà, però, en va venir un altre, més alt, més robust i més jove. Com si fos una aparició celestial, la Neus no podia deixar de mirar-lo. Quan ell prenia el pa de l'eucaristia i deia allò de «preneu, mengeu-ne, això és el meu cos», ella salivava i notava una cremor com si mil espelmes s'haguessin encès dintre seu. S'imaginava estesa damunt de l'altar, com una ofrena enmig d'un ritual estrany. «Quina vergonya!», es deia, i demanava a Santa Continència que tingués pietat d'ella i que li enviés una mica de temprança.

Durant les nits la turmentava la imatge d'ell que, d'un cop de porta, assaltava el silenci de la seva cel·la i s'arrencaven les robes pesades, llargues i fosques que amagaven els seus cossos. Per fi, un vespre, ell entrà a la seva cambra. Ella estava estirada al seu llit i ell s'hi assegué, a prop del seu rostre. A la mà esquerra portava un bol amb una mica d'oli, hi posà el dit polze dret, el sucà i s'apropà més a ella fins a tocar-li el front. Ella sospirà. Ell pensà que era el seu últim alè i prosseguí fent-li el senyal de la creu sobre el front amb el dit, que lliscava suaument sortejant les rugositats de la seva pell. «Miracle!», cridaren a l'uníson, en veure-la revifar. Tots la donaven per morta, ni el metge sabia el mal que havia entrat dins d'ella.

«Faré veure que tinc una recaiguda i quan vingui ja no el deixaré sortir».